

ИЗБЕГАВАЊЕ ГОВОРА КОЈИ НАС СЕ НЕ ТИЧЕ

[Српски – Serbian – صربي]

Ахмед Ферид

Ревизија и обрада:

Ирфан Клица

Амра Дацић

Љубица Јовановић

Фејзо Радончић

2015 - 1436

IslamHouse.com

﴿ الكلام فيما لا يعني ﴾

« باللغة الصربية »

أحمد فريد

مراجعة :

عرفان كلينسا

عمرة داتسيتش

يوفانوفيتس ليوبيتسا

فيزو رادونشيش

2015 - 1436

IslamHouse.com

ИЗБЕГАВАЊЕ ГОВОРА КОЈИ НАС СЕ НЕ ТИЧЕ

Знај да је време човеково највеће богатство! Зато, када год га траћи у ономе што га се не тиче и не проводи у зарађивању награда за будући свет, губи део свога највећег богатства. Зато је Божији Посланик, нека је над њим спас и мир, и рекао: **"Од лепоте човекове вере (Ислама) спада и то да остави оно што га се не тиче."**

Главни узрок човековог упуштања у оно што га се не тиче је жеља да сазна оно што му ни најмање није потребно или да проведе време у празним причама од којих нема никакве користи. Лек за све ово лежи у спознаји да су човекови удисаји највредније што има и да је његов језик мрежа помоћу које може да уграби много добрих дела. У супротном, пропустиће такве прилике, велики је губитак. Под Посланиковим, нека је над њим спас и мир, речима: **"Од лепоте човекове вере (Ислама) спада и то да остави оно што га се не тиче."** - овде се мисли: ко лепо и како треба исповеда Ислам, не говори и не ради оно што га се не тиче, већ се у

својим речима и делима ограничи само на оно што га се тиче. Под изразом "тицати се" овде се мисли: бити за нешто везан; имати за циљ; требати итд. Од истог корена је и реч "брига; заинтересованост за нешто". Отуда се под "неосвртањем на оно што га се не тиче" не мисли на неосвртање због незаинтересованости, непостојања жеље, прохтева и склоности душе, већ на неосвртање зато што тако исламски прописи налажу.

Зато је Посланик, мир над њим, то и описао "лепотом Ислама". Ипак, под овим се најчешће мисли на чување језика од непромишљеног говора.

Муверрек ел-'Ицли је рекао: "Има једна ствар коју толико и толико година покушавам да научим, а која ми никако не полази за руком, али се нећу никада оканити да је постигнем." Када су га упитали шта је то, одговорио је: "Да се не осврћем на оно што ме се не тиче."

Ебу 'Убејде од Ел-Хасана преноси да је рекао: "У знаке да је Узвишен Бог напустио и на цедилу оставио неког роба спада и то што му је омогућио да се забави са оним што га се не тиче."

Сехл б. 'Абдуллах је рекао: "Ономе ко говори оно што га се не тиче, ускраћена је врлина истинољубивости."

Говорити оно што те се не тиче значи казати нешто што, ако би изоставио, не би погрешно нити у иметку или нечему другом био оштећен нпр. да седнеш са друштвом и почнеш да им причаш: о својим путовањима, планинама, рекама и другом што си на њима видео, или о јелима и одећи која су ти се свидела, јер ако би то изоставио не би ни погрешно нити би у нечему оштећен био. Чак и ако ко би се, рецимо, потрудио да им верно опишеш шта си све видео и доживео, не додајући и не одузимајући ништа од истинитости у своме казивању, не хвалишући се тиме шта си видео и не оговарајући и не понижавајући никога и ништа што је Бог створио, опет би беспотребно губио време. А и како би се, и када би хтео, од горе споменутих порока говора, могао спасити?

Према томе, говорити оно што се не тиче и, у границама потребног, увеличавати оно што се тиче је једна врста непотребног говора, јер се то ономе кога, баш, интересује може укратко испричати, поновити и у главним цртама подвући. Другим речима, све што

се може једном речју постићи и верно описати је довољно. Све преко тога је вишак и непотребно разглабање, које је - како смо раније рекли - покуђено, чак и ако у томе нема никаквог греха нити штете.

'Ата' б. Ебу Реббах је у том смислу рекао: "Они који су пре вас били нису волели да се упуштају ни у какав непотребни говор, јер су све што је било мимо Божије Књиге, Суннета Божијег Посланика, мир над њим, наређивања добра и одвраћања од зла, сматрали сувишним и непотребним говором. Зато у животу говори само онда када мораш и када ти је потребно! Зар не знате да над вама бдију чувари цењени писари* један с десне, а други с леве стране, он не изустити ниједну реч, а да поред њега није присутан онај који бдије. Зар некога од вас неће бити стид, када се његова књига коју је усред дана попуњавао, отвори и види да већина онога што је у њој није везано ни за његову веру ни његову свакодневницу?"

У једној предаји стоји: "Човеку није дато веће зло од брбљава језика."